

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **J. L. B. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-141/ZA-ZA11-P09-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 11. 2023, č. j. 41 Az 43/2023-30,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím zastavil řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (zákon o azylu), protože žádost byla nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[2] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní proti napadenému rozsudku brání kasační stížností, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude muset v řádu několik dní vycestovat do země původu, v důsledku čehož mu hrozí vážná újma spočívající v zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, neboť by byl odloučen od své rodiny. Do České republiky totiž přicestoval spolu se svou manželkou a s dcerami. Dodává, že je již vysokého věku (66 let) a návrat do Venezuely pro něj z důvodu humanitární krize není možný.

[5] Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvádí, že s ním nesouhlasí, neboť nepřiznání odkladného účinku není obdobou vyhoštění, a nedochází tak k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces. V zemi původu mu navíc nehrozí azylově relevantní nebezpečí. Přítomnost manželky a dcer žalovaný nepovažuje za důvod přiznání odkladného účinku. Obdobně ani věk stěžovatele dle žalovaného takový důvod nepředstavuje, neboť není příliš vysoký a současně zdravotní stav stěžovatele je dobrý.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[7] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova o „nepoměrně větší újmě“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afs 84/2012-31). Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[9] Podle tohoto ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek za současného splnění dvou podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[10] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a osvědčit vznik újmy má proto stěžovatel zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti věci. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobevovaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu; zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebemírnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

[11] Stěžovatel se v návrhu na přiznání odkladného účinku omezuje na stručné tvrzení, že v České republice je se svou manželkou a dcerami. Rodinný či partnerský vztah by za určitých okolností mohl představovat důvod pro přiznání odkladného účinku kasační

pokračování

stížnosti (viz např. usnesení tohoto soudu ze dne 10. 2. 2022, č. j. 3 Azs 412/2021-37, bod 12). Nestačí však, aby stěžovatel pouze obecně a nanejvýš stručně uvedl, že má na území manželku a dcery, ale je nutné, aby současně tvrdil a osvědčil, že by v důsledku nepřiznání odkladného účinku došlo k zásadnímu narušení jeho soukromého či rodinného života. Stěžovatel ve vztahu ke svému soukromému životu netvrdí ani neosvědčuje žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o vzniku újmy a následně ji poměřit s kolidujícím důležitým veřejným zájmem. Obecné tvrzení stěžovatele o tom, že jeho újma by spočívala v zásahu do jeho soukromého a rodinného života, přitom za tuto konkretizaci jistě nelze považovat.

[12] Kusá je rovněž i zmínka stěžovatele o jeho vyšším věku. Ten sám o sobě nekonstituuje překážku, která by stěžovateli znemožňovala vycestování z území. Z pohovoru vedeného v rámci řízení o žádosti stěžovatele nadto vyplývá, že jeho zdravotní stav je dobrý a že pravidelně nebere žádné léky. Zcela nerozvedenou a nepodloženou pak stěžovatel ponechal i zmínku o humanitární krizi v zemi původu, kterou vznesl právě v souvislosti se svým věkem. Z žádosti o přiznání odkladného účinku tak nijak nevyplývá, proč by měla stěžovateli hrozit v zemi původu újma kvůli jeho věku.

[13] V posuzované věci stěžovatel břemeno tvrzení a břemeno důkazní neunesl a ani Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že situace stěžovatele patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen. Stěžovatelova tvrzení jsou velmi obecná a nelze z nich seznat, v čem konkrétně mu nepřiznáním odkladného účinku má vzniknout zásadní újma, a to taková, která je nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Ani důkazně stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku nepodložil.

[14] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku netvrdil a neprokázal žádné skutečnosti, které by svědčily o mimořádnosti situace a splnění první z výše uvedených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předpokládaných v § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona. Z uvedeného důvodu odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal. Tím však žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu